

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce: **I.O.**, st. příslušnost U., t. č. X., zastoupeného Mgr. Beatou Kaczynskou, advokátkou se sídlem Nádražní 38/8, Český Těšín, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.5.2016, č. j. OAM-1020/ZA-ZA02-P16-2015,

takto:

I. Žaloba **se z a m í t á** .

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu).

Proti v záhlaví označenému rozhodnutí žalovaného podal žalobce v zákonné lhůtě žalobu, kterou doplnil podáním doručeným soudu dne 31.8.2016 a u jednání dne 20.9.2016. Žalobce namítal, že v jeho případě je naplněn azylový důvod uvedený v § 12 písm. a) zákona o azylu, podle kterého se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod. Vedle toho nelze vyloučit také naplnění azylového důvodu podle § 12

písm. b) zákona o azylu, kterým je skutečnost, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Žalobce uvedl, že z jeho žádosti a provedeného pohovoru plyne, že důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je strach z pronásledování jeho a jeho rodiny ze strany státních orgánů Ukrajiny. Uvedl, že správnímu orgánu popsal své politické aktivity v hnutí Antimajdan a skutečnosti, pro které se po událostech z 2.5.2014 přestal cítit na Ukrajině bezpečně, výhrůžky, kterým čelila jeho manželka a dcera. To vše u něho vyvolává obavy o jeho život v případě, že by se na Ukrajinu vrátil. Žalobce namítal, že nesouhlasí se způsobem, jakým žalovaný zhodnotil relevantní skutečnosti, tedy s tím, jaké závěry dovodil jednak z jeho výpovědi a jednak ze shromážděných informací o politické a bezpečnostní situaci a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Nesouhlasí se závěrem žalovaného, že nebyl ve své vlasti za svou politickou činnost prokazatelně a azylově relevantním způsobem pronásledován. Uvedl, že jeho žádost a výpověď před správním orgánem obsahuje dostatek skutečností, prokazujících pronásledování, jemuž byl on sám a jeho rodina vystaveni a jeho tvrzení nebyla ze strany správního orgánu vyvrácena. K hnutí Antimajdan, ve kterém byl aktivní, uvedl, že jej tvoří v podstatě lidé podporující bývalého prezidenta Janukovyče. Obavy z trestního postihu tak lze vztáhnout i na osoby jako je žalobce, což ostatně podporuje důkaz jím předložený v průběhu soudního řízení o provedené domovní prohlídce. Žalobce dále namítal, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí v podstatě zkresluje vyznění např. zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva, Zprávu o stavu lidských práv na Ukrajině za období od 16.5. do 15.8.2015. Ta dle žalobce obsahuje poznatky o četných případech porušování lidských práv ze strany státních orgánů. Žalobce konkrétně odkázal na články 8, 9, 49, 54, 55, 71, 78, 79, 80, 118, 121. Co se týče Informace UNHCR ze září 2015, pak žalovaný sice uvedl, že z této zprávy vycházel, nicméně nereagoval např. na závěr obsažený v článku 52 této zprávy, podle kterého nelze Ukrajinu považovat za bezpečnou zemi původu. Dále odkázal na Informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 21.5.2015, konkrétně na odpověď na dotaz č. 1, v níž se uvádí, že v situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti se v současné době předpokládá trestní stíhání představitelů režimu Janukovyče.

Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal především na odůvodnění napadeného rozhodnutí a dále uvedl, že při hodnocení žádosti žalobce vycházel především z jeho vlastních tvrzení sdělených v průběhu správního řízení, z nichž bylo zjištěno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je strach z pronásledování jeho a jeho rodiny státními orgány Ukrajiny kvůli tomu, že podporoval hnutí Antimajdan. Žalobce uvedl, že byl aktivní člen Antimajdanu, účastnil se dění na Kulikovém Poli, kde bylo stanové městečko Antimajdanu, a kde 2.5.2014 došlo ke střetům, které měly za následek smrt 47 lidí. Žalobce sdělil, že po této události bylo jemu a jeho rodině vyhrožováno a obával se toho, že půjde do vězení nebo ho „zlikvidují“. Žalovaný uvedl, že popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem, uvedl, že se řádně případem žalobce zabýval, jeho případ posoudil individuálně a jeho výpověď zhodnotil a porovnal s dostatečným množstvím aktuálních informací o zemi původu, které popisují, jak obecnou situaci v zemi původu, tak konkrétní situaci v návaznosti na případ žalobce. Ze všech dostatečných podkladů je zřejmé, že závěry, které žalovaný učinil v odůvodnění napadeného rozhodnutí, jsou správné a rozhodnutí žalovaného vychází z řádně zjištěného skutkového stavu věci. K doplňujícím tvrzením u

jednání dne 20.9.2016 pověřenkyně žalovaného uvedla, že žalobce v průběhu správního řízení do protokolu o pohovoru, který podepsal a jeho správnost stvrdil svým podpisem uvedl, že žádné potíže se státními orgány na Ukrajině neměl. O domovní prohlídce se nezmínil a ani žádný materiál, jímž by domovní prohlídku doložil, nepředložil. Zdůraznila, že v průběhu řízení žalobce uváděl, že má strach z jednání nějakých osob, avšak nikdy se nikde o pomoc neobrátil. Uváděl také, že dostal nějaké obsílky, aby se dostavil na milici, ovšem když tam nepřišel, nic se nestalo. Nebyl žádným způsobem trestně stíhán a ani nebyl omezován ve vycestování z vlasti.

Krajský soud rozsudkem ze dne 25.10.2016, č. j. 63Az 12/2016-116 žalobu zamítl. Uvedený rozsudek byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17.1.2017, č. j. 5 Azs 293/2016-19 se závěrem, že nemůže aprobovat postup krajského soudu, který se odmítl zabývat relevancí zjištění plynoucích z předvolání ze dne 19.4.2016 a protokolu o domovní prohlídce ze dne 4.5.2016 s odůvodněním, že se jednalo o důkazy týkající se skutkových novot a že krajský soud měl přímo aplikovat článek 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU a tedy prolomit pravidlo dle § 75 odst. 1 s.ř.s. normou s aplikační předností a ke skutečnostem, které vyšly najevo až po vydání napadeného rozhodnutí, přihlídnout.

Krajský soud opětovně přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů a po provedeném dokazování dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zahájeno žádostí žalobce ze dne 27.11.2015. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany a v pohovoru k této žádosti žalobce uvedl, že je státním příslušníkem Ukrajiny, ukrajinské národnosti, křesťanského náboženského vyznání pravoslavné církve a že nikdy proti němu nebylo vedeno trestní stíhání. V O. na adrese Z. 17 žil 28 let asi do října 2011. Od té doby pak bydlel v obci Velikyj Dalnik. Před odchodem z vlasti bydlel s bývalou manželkou v obci Velikyj Dalnik a poslední dobou s nimi žila i jejich dcera. V roce 2002 se jeho manželka účastnila politického hnutí Žinky za Majbutne, kandidovala na poslanecký mandát. Když byla jeho manželka členkou strany, tak ji podporoval, pomáhali dětským domovům, domovům důchodců. Od března roku 2014 podporoval hnutí Antimajdan, které požadovalo, aby bylo vyhlášeno referendum, aby ruština byla druhý státní jazyk a aby více peněz zůstalo městu Oděsa a nebylo odvedeno do Kyjeva. V centru města na Kulikově Poli bylo stanové městečko, tam se konala prohlášení a vydávaly se požadavky. Potom, co počátkem května 2014 byli upáleni lidé na Kulikově Poli, začali být ostatní státními orgány sledováni. Od té doby se na Kulikově Poli lidé z hnutí Antimajdan nescházeli, přesto byli ve vzájemném kontaktu. V prosinci 2014 žalobce dostal předvolání z milice. Na policii nešel. Druhé předvolání obdržel v únoru roku 2015, opět tam nešel. V dubnu 2015 odjel na Krym ke své tetě, která byla nemocná. Od manželky se dozvěděl, že v té době, tedy v květnu roku 2015 přišli k nim domů lidé, kteří se na něho ptali, na dotaz jeho manželky, proč ho potřebují, jí začali vyhrožovat s tím, že se žalobce musí dostavit na policii a pokud to neudělá, provedou něco jemu a jeho rodině. Následující den šla jeho manželka podat na policii oznámení a požádat o ochranu. Když tam zjistili, že toto oznámení má spojitost s 2.5.2014, přestali ji poslouchat a vystrčili ji z místnosti. Manželka v důsledku toho upadla ze schodů a narazila si žebro a nos. Na konci května pak bylo vyhrožováno jeho

dceři. Z Krymu se žalobce vrátil počátkem července roku 2014. Po návratu z Krymu se žalobce schovával, s manželkou bydlel u sestřenice, měnili místo bydliště, aby je nemohli najít. V listopadu 2014 prodali své hospodářství, dostali vízum a odjeli. Konkrétní problémy neměli. K předvolání na policii v prosinci 2014 žalobce uvedl, že toliko předpokládá důvod, kvůli kterému se měl na policii dostavit, žalobce dovozuje, že vše má spojitost s jeho činností v hnutí Antimajdan. K této své činnosti uvedl, že docházel do stanoveného tábora na Kulikově Poli, nosil tam jídlo apod. Nebyl lídrem té strany, byl jen jejím aktivním členem. S povolením prováděli mítinky. On sám 2.5.2014 na Kulikově Poli nebyl. Na policii odmítl jít proto, že se bál, že půjde do vězení, byl si tím jist. Nebylo proti němu vzneseno konkrétní obvinění. Na jednání policie vůči jeho manželce stížnost kontrolním orgánům policie nepodávali, není, komu by si stěžovali, protože na Ukrajině se rychle všechno mění. Dle jeho názoru na Ukrajině neexistují orgány, které by mohl o ochranu požádat. Žalobce dále uvedl, že 29.7.2015 a 26.8.2015 vycestoval do Moldavska. Během odjezdu a návratu na Ukrajinu byl kontrolován ukrajinskými pohraničníky a během kontrol neměl žádné potíže. Při odletu do České republiky nebyl ukrajinskými pohraničníky kontrolován. Na otázku, proč si myslí, že by měl bezprostředně po návratu na Ukrajinu nastoupit do vězení, žalobce uvedl, že neví přesně, co by bylo v případě jeho návratu do vlasti, ale minimálně by mu hrozilo vězení, uvedl, že „oni likvidují vše, co bylo spojené s Kulikovým Polem“. Poznamenal, že když tam stálo stanové městečko, dělali se seznamy lidí, kteří byli pro vyhlášení referenda. V těchto seznamech bylo i jeho jméno a možná by jej zlikvidovali na základě této skutečnosti nebo z jiného důvodu, neví. Zlikvidovat člověka znamená, aby zmizel, aby se nemohl aktivně účastnit událostí, aby byl poslán někam, odkud nemůže organizovat žádnou činnost. Na žádost žalobce byl pohovor s ním veden v jazyce ruském, za přítomnosti tlumočnice ruského jazyka.

Ve správním spise jsou založeny informace o zemi původu, ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině, konkrétně Zpráva úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva, Zpráva o stavu lidských práv na Ukrajině za období 16.5. až 15.8.2015, ze dne 15.8.2015, Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky ze září 2015, Posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině – aktualizace č. 3, Zpráva Freedom House, svoboda ve světě 2015 – Ukrajina ze dne 28. ledna 2015, Informace MZV ČR č. j. 98848/2015-LPTP ze dne 21.5.2015 a Informace MZV ČR č. j. 117822/2015-LPTP ze dne 15. října 2015.

Dne 5.1.2016 byl žalobce seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce žádné další podklady pro rozhodnutí nenavrhl a proti uvedeným zdrojům informací nic nenamítal. Doplnil, že správní orgán nemá všechny informace o dění na Ukrajině a že před několika dny jej navštívili známí z Oděsy, kteří jej informovali o tom, že pronásledování na Ukrajině pokračuje a že se nemá vracet.

Soud zopakoval důkaz Informací MZV ČR č. j. 98848/2015-LPTP ze dne 21.5.2015, z níž bylo zjištěno, že na dotaz, jaká je situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, ministerstvo odpovědělo, že v současné době se předpokládá, pokud budou vydáni do vlasti, trestní stíhání představitelů režimu Janukovyče. Co se týče ekonomických žadatelů, jejich situace se po návratu do vlasti zásadně nemění. Na otázku, zda těmto osobám hrozí nějaký postih ze strany státních orgánů nebo nějaké nebezpečí ze strany soukromých osob, ministerstvo odpovědělo, že ukrajinská legislativa postih neúspěšných žadatelů ze strany státních orgánů

neumožňuje. Složky Ministerstva vnitra v tomto roce procházejí zásadní reformou a jejich počínání je monitorováno. Nejsou známy ani případy postihu navrativších se uprchlíků z RF. Lze předpokládat, že pokud budou vydáni na ukrajinskou žádost, trestní stíhání představitelů režimu Viktora Janukovyče. Soukromé osoby mohou být původci vážné újmy ve vztahu k osobám s nárokem na mezinárodní ochranu, takovou skutečnost je ale třeba dokázat, stejně jako je třeba dokázat, že Ukrajina není schopna poskytnout ochranu. Účinná ochrana svědků trestných činů je problematická ve všech státech. Zastupitelský úřad nedisponuje informacemi, které by nasvědčovaly tomu, že by ukrajinské státní orgány trestně stíhaným v tomto napomáhaly. Na dotaz, zda jsou tyto osoby po návratu do vlasti vystaveny znevýhodňování nebo diskriminaci ze strany státních orgánů, ministerstvo odpovědělo, že informacemi o znevýhodňování nebo diskriminaci ze strany státních orgánů zastupitelský úřad v Kyjevě nedisponuje. Obecně je situace po návratu do vlasti po dlouhém pobytu v zahraničí velmi individuální. Po návratu do vlasti ale občané nečelí větším problémům, než ostatní občané Ukrajiny.

Z Informace MZV ČR č. j. 117822/2015-LPTP ze dne 15.10.2015, kterýžto důkaz soud rovněž zopakoval bylo zjištěno, že k aktuální bezpečnostní situaci v Oděse se ministerstvo vyjádřilo tak, že ta se nevymyká bezpečnostní situaci v jiných částech Ukrajiny. Občané, kteří jsou rozděleni ve svých sympatiích zhruba na třetiny na příznivce RF, příznivce Ukrajiny a lhostejné, od incidentu ze dne 2.5.2014 nevyjadřují své sympatie (antipatie) veřejně a organizovaně. Oslovení bezpečnostní experti na místě se shodují, že Oděsa zmiňovaným pouličním střetem z května 2014 dostala jakési očkování proti protestům, které by mohly být provokatéry zneužity k obnovení pouličního násilí. Také policie, která při veřejně známé tragédii selhala, lépe vyhodnocuje možná nebezpečí a aktivněji řeší prevenci. Podstatné jsou politické nálady obyvatel města, které se neočekávaně – s ohledem na staletou proruskou tradici – přetváří od Revoluce důstojenství (2013-2014) na proukrajinské město, což přispívá ke společenské konsolidaci. Proruští obyvatelé jsou ze své povahy zcela pasivní a bez masivního podněcování se do žádných organizovaných separatistických či protestních akcí pouštět nebudou. Od 2.5.2014 nedošlo k tak závažným incidentům, jako byl nečinností policie povzbuzený pouliční střet. Charakter incidentu je ojedinělý a zaměřený na nejviditelnější a otevřeně působící patriotistické organizace – kanceláře politických stran Svoboda, Pravý sektor apod. Na otázku, jaká je situace v Oděse z hlediska možnosti návratu občanů Ukrajiny po delším pobytu v zahraničí, ministerstvo odpovědělo, že standardní jako v celé Ukrajině. Nikomu se v návratu do Oděsy nebrání, ani po krátkém, ani po dlouhém pobytu v zahraničí.

Soud zopakoval důkaz Informací Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva – Ukrajina září 2015, a to článkem 52, v níž se konstatuje, že za současných okolností se UNHCR nedomnívá, že je patřičné označit Ukrajinu za „bezpečnou zemi původu“. UNHCR v této souvislosti vyzývá vlády, aby žádosti o mezinárodní ochranu podané ukrajinskými státními příslušníky nebo jedinci, kteří mají faktické trvalé bydliště na Ukrajině, nevyřizovaly v rámci zrychlených řízení se sníženou mírou uplatnění procesních pojistných mechanismů a aby nevystavovaly tyto osoby jiným přijímacím podmínkám, než jiné žadatele o mezinárodní ochranu.

Soud dále zopakoval důkaz Zprávou Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva, konkrétně články 8, 9, 49, 54, 55, 71, 78, 79, 80, 118 a 121, z nichž bylo zjištěno, že Mise OSN pro sledování lidských práv na Ukrajině (HRMMU) nadále pozorovala

přetrvávající systematické svévolné věznění a věznění v samovazbě, kterého se dopouštěli příslušníci ukrajinských orgánů činných v trestním řízení a příslušníci vojenských a polovojenských útvarů, nadále bylo usilováno o to, aby byli pohnáni k odpovědnosti pachatelé případů zabití a jiných případů porušení lidských práv spáchaných během majdanských protestů v Kyjevě a pachatelé, kteří mají na svědomí úmrtí, k nimž došlo dne 2.5.2014 v Oděse. Pokud jde o Majdan, dne 6.7.2015 byl zahájen soudní proces za účasti poroty týkající se případu dvou příslušníků Berkutu, kteří byli obviněni ze zabití 39 demonstrantů v Kyjevě dne 20.2.2014 během majdanských protestů. Vyšetřování účasti dalších identifikovaných příslušníků Berkutu a bývalých vysoce postavených vládních činitelů na zabití demonstrantů se protahovalo, byl zaznamenán jen omezený pokrok v pohnání k odpovědnosti viníků, kteří mají na svědomí násilí, jež se odehrálo 2.5.2014 v Oděse. V článcích 54 až 55 se popisují případy osob, které informovaly HRMMU, že byli zatčeni speciálním útvarem Alfa, který spadá pod ukrajinskou bezpečnostní službu za použití nepřiměřené síly, ve vazbě s nimi bylo špatně zacházeno, byli bití, vystaveni slovním nadávkám, výhrůžkám, nebyla jim poskytnuta právní moc během prvního dne zadržování, jedna osoba měla být přinucena podepsat doznání. Popisován je i případ ženy trvale žijící v Doněcké oblasti, která je pod kontrolou vlády a která měla být odvezena neidentifikovanými ozbrojenými lidmi do města Kramatorsk, tam měla být držena ve sklepě, mělo jí být vyhrožováno a měla být přinucena podepsat doznání. Následně byla převezena do prostor SBU v Charkově, kde strávila téměř dva měsíce, nechodila ven, nemohla kontaktovat žádné příbuzné a nikdy proti ní nebyla vznesena žádná oficiální obvinění a nikdy nebyla předvedena k soudu. V únoru 2015 byla propuštěna v rámci „výměny“. V článku 71 je popisován případ novináře obviněného z velezrady za to, že uveřejnil video namířené proti mobilizaci, soud schválil prodloužení jeho vazby. Během sledovaného období se konala čtyři soudní přelíčení, ve dvou dnech se jich zúčastnili aktivisté ze strany Pravý sektor, kteří mávali transparenty s nápisy „Separatismus musí být potrestán“, „K. do vězení“ (K. je jméno dotyčného novináře). To vše může představovat vyvíjení nátlaku na soudce. V článcích 78 až 80 se popisuje, že pokojná manifestace uspořádaná nevládní organizací požadovala, aby odstoupil státní zástupce pro Záporožskou oblast, toto shromáždění bylo násilně rozehnáno skupinou mužů, z nichž někteří měli na sobě maskovací obleky a kukly přes hlavu, policie nezasáhla a státní zástupce pak následně uvedl, že útočníci byli „vlastenci“. V Oděse bylo příznivcům „federalismu“ nadále bráněno v tom, aby pořádali své každotýdenní manifestace poblíž Budovy odborů. Manifestace se tudíž konaly na jiném místě. Policie proti útoku příznivce „Jednoty“ nezasáhla, proti aktivistovi podporujícího „federalismus“, který použil slzný plyn, po útoku příznivců „Jednoty“, byl policií zadržen. Popisovány jsou střety v Charkově. Tam přibližně 100 osob požadovalo, aby místní orgány zaregistrovaly místní pobočku politické strany Opoziční blok, jejíž členové jsou spojováni s režimem bývalého prezidenta, pro komunální volby. Aktivisté podporující „Jednotu“ včetně členů strany Pravý sektor na tuto demonstraci zaútočili. Policie nezasáhla. Když se někteří demonstranti schovali v sídle strany Opoziční blok, útočníci házeli do sídla kameny a kouřové granáty. Policie poté obklopila budovu kordonem a zajistila bezpečný odchod lidí z prostor budovy. V článcích 118 a 121 je uvedeno, že když není podáno oficiální trestní oznámení, pracovníci orgánů činných v trestních řízeních se zdráhají zahájit vyšetřování. HRMMU je znepokojena pomalým pokrokem ve vyšetřování mučení, kterého se údajně měli dopustit příslušníci ukrajinské armády, a následného úmrtí jednoho muže ve městě Izium v Charkovské oblasti, k němuž došlo v listopadu 2014. Vojenský státní zástupce pro Charkovskou vojenskou posádku informoval HRMMU, že

dva identifikovaní podezřelí budou vyslechnuti, jakmile budou nalezeni, neboť v současné době slouží v prostoru bezpečnostní operace. Mezitím byla oznámení o podezření zaslána jejich velitelům.

Soud dále na návrh žalobce provedl důkaz fotografiemi z průvodu z 10.4.2014, k němuž žalobce uvedl, že se konal v Oděse, jednalo se o mírový pochod k 70. výročí osvobození města Oděsy. Z fotografií je patrné, že se tohoto průvodu zúčastnil i žalobce.

Soud neprovedl důkaz videozáznamem z tohoto průvodu, neboť fotografie, jimiž soud provedl důkaz, byly pořízeny z tohoto videozáznamu a důkaz videozáznamem proto soud považoval již za nadbytečný.

Z výpovědi žalobce soud zjistil, že 10.4.2014 se v Oděse zúčastnil městského pochodu u příležitosti osvobození města Oděsy od německých fašistů. Tento pochod, jehož se zúčastnily tisíce lidí, organizovaly politické strany, váleční veteráni Afghánistánu, v průvodu byly různé skupiny lidí. V jeho skupině byli lidé oděni do historických sovětských vojenských uniforem. Úkolem žalobce bylo zajistit pro tyto lidi před průvodem vlajky a plakáty a také pozorovat během průvodu okolí, aby nevznikly nějaké provokace. Skupina lidí, v níž byl i žalobce, provolávala hesla „fašismus neprojde, Oděsa je ruskojazyčné město a veteráni jsou naši hrdinové, Donbasi jsme s tebou“. Průvod prošel v klidu, skončil na Kulikově poli, kde byl mítink. Na pódiu měl vystoupit kandidát na prezidenta pan O. C. Vůdce politické strany Beregiňa Ukrajiny jménem A. (příjmení žalobce nesdělil) oznámil přítomným, že v jistém hotelu v Oděse byl pan C. obklíčen muži z Pravého sektoru. Muži přítomní na mítinku, včetně žalobce, na tuto informaci reagovali tak, že se vydali do předmětného hotelu osvobodit pana C. Když žalobce přijel k předmětnému hotelu, viděl na autobusové zastávce rvačku. On sám se ničeho neúčastnil. Nikdo jej tam nelegitimoval, ani na mítinku na Kulikově poli, kam se poté ihned vrátil. Z městského pochodu byl pořizován videozáznam, na místě bylo také hodně novinářů. Předvolání na policii jako svědek – účastník mírového pochodu si žalobce vysvětluje tak, že je zachycen na videozáznamu, který správním orgánu předložil včetně fotografií z tohoto videozáznamu a má také informace o tom, že aktivisté, kteří se účastnili tohoto pochodu, jsou dodnes pronásledováni. Předvolání na policii ze dne 19.4.2016 mu bylo doručeno v obálce, kterou soudu předložil, a to na adresu jeho bydliště na Ukrajině, zásilka byla vhozena do poštovní schránky a prostřednictvím jeho bratra byla převezena do České republiky. Žalobci nikdy nebyly doručeny žádné listiny policejních či jiných orgánů Ukrajiny o tom, že je vůči němu zahájeno trestní stíhání. Žalobce nečinil dotaz na policejní orgán, čeho konkrétně se týká předmětné trestní řízení, v němž byl předvolán jako svědek, na státní orgány Ukrajiny se neobracel ani s žádostí o vysvětlení a sdělení informace, zda a v jaké věci je proti němu vedeno trestní řízení. Nemá žádné informace o tom, že by mu na jeho adresu na Ukrajině byly státními orgány doručovány ještě nějaké další listiny týkající se trestního řízení, konkrétně obžaloba nebo vyrozumění o tom, že je proti němu zahájeno trestní stíhání. Žalobce nesouhlasí s vládou Ukrajiny. Žalobce dále tvrdil, že volby na Ukrajině se konaly pod tlakem zbraní, pod hrozbou, že budou zavražděni lidé. Vláda Ukrajiny nevzešla ústavním způsobem. Tvrdil rovněž, že domovní prohlídky byly provedeny u všech, kdo se účastnil hnutí Antimajdan. Tím si vysvětluje, proč i u něho se uskutečnila domovní prohlídka. Hodně lidí je zadržovaných, někteří uprchli do Ruska a

někteří se skrývají. Žalobce dále tvrdil, že žádné další důvody, proč se o něho policie zajímala než to, že se účastnil hnutí Antimajdan, neexistují, je řádným občanem.

Z předvolání ze dne 19.4.2016 bylo zjištěno, že žalobce byl předvolán na 20.4.2016 do kanceláře č. X M. obvodního oddělení Policie v Oděse, Hlavní Správy Národní policie pro Oděskou oblast za účelem výslechu v trestním řízení ve věci sp. zn. 12015160470001790 jako svědek (účastník mírového pochodu). Předvolání obsahuje poučení dle článku 138 – závažné důvody pro nedostavení se na základě předvolání a článku 139 – následky v případě nedostavení se dle předvolání trestního zákoníku a trestního řádu Ukrajiny.

Z protokolu o provedení domovní prohlídky ze dne 4.5.2016 bylo zjištěno, že téhož dne starší vyšetřoval oddělení vyšetřování Malinovského obvodního oddělení Policie v Oděse, Hlavní Správy Národní policie pro Oděskou oblast nadporučík policie Š. po přezkoumání materiálů předběžného šetření, zapsaného v jednotném rejstříku předběžných šetření pod číslem X ze dne 26.12.2015 na základě výroku vyšetřující soudkyně Malinovského obvodu v Oděse – soudkyně M. ze dne 29.4.2016 provedl domovní prohlídku v nepřítomnosti podezřelého – O. I. D. za přítomnosti zástupce obecní rady obce Velykyy Dalnyk pana P. J. S., za přítomnosti specialisty – zámečníka obecní rady obce Velykyy Dalnyk pana K. S. D. a za přítomnosti nezúčastněných osob R. V. V. a D O. P. Domovní prohlídka byla provedena v bytě žalobce v obci Velykyy Dalnyk, ulice B. C. č. X a rovněž v přilehlých prostorách. Přítomni byli poučení dle označených ustanovení trestního zákoníku a trestního řádu Ukrajiny. V protokolu se konstatuje, že domovní prohlídka byla provedena z důvodu odmítnutí (částečného vydání) vyžadovaného a v souladu s požadavky článků 223, 233, 234, 236 trestního zákoníku a trestního řádu Ukrajiny. Během domovní prohlídky byly zajištěny vojenská námořnická uniforma z dob Sovětské armády, fotografie s rudým praporem v pozadí a s komunistickými symboly, stolní bysta sovětského maršála G. K. Žukova, přilbice „budjonovka“, červený prapor Sovětského svazu, Svatojiřská stuha připínací, obal na občanský průkaz se sovětskými symboly, komsomolský a pionýrský odznak, výroční vyznamenání Sovětské armády, bankovky Sovětského svazu, systémová jednotka počítače LG, plakát z dob Velké vlastenecké války. Zajištěné předměty byly předloženy nezúčastněným osobám a dalším osobám, které byly prohlídce přítomny a byly odebrány a přidány k materiálům trestního řízení sp. zn. 12015160470001790.

Z oznámení o předvolání ze dne 10.2.2017 soud zjistil, že žalobce byl předvolán na 22.2.2017 na Malinovské oddělení Policie HUNP v Oděské oblasti v Oděse a jako důvod je uveden výběr preventivního opatření ve formě předběžného zadržení (vazba) v trestním řízení 2015/60470001790/15-K jako obviněný. Předvolání obsahuje dále poučení dle § 138 a § 139 trestního zákoníku a trestního řádu Ukrajiny.

Z Informace OAMP – Ukrajina – situace a v zemi – politická a bezpečnostní situace, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby z 24.11.2016, přičemž listina byla zpracována Ministerstvem vnitra ČR v souladu s pokyny Evropské unie pro zpracování informací o zemi původu a zprávou Podpůrného Evropského azylového úřadu k metodice informací o zemích původu v čase omezeném datem vydání na základě uznávaných a relevantních veřejně dostupných informací, případně na základě informací získaných od dalších orgánů státní správy nebo partnerských úřadů členských států Evropské unie a přidružených států, zveřejněných či získaných do vypracování

dokumentu soud zjistil, že v úvodu se konstatuje, že ve srovnání s rokem 2014 se v letech 2015 a 2016 politická a bezpečnostní situace v zemi stabilizovala, ačkoliv centrální vláda neměla pod kontrolou poloostrov Krym, který byl po anexi včleněn do Ruské federace, a část Luhanské a Doněcké oblasti. Ohledně politické situace je v listině uvedeno, že organizace Freedom House ve Zprávě Svoboda ve světě 2016 přiděluje Ukrajině za rok 2015 status „částečně svobodná“ a zemi hodnotí ve své sedmistupňové škále stejně jako za rok 2014 stupněm 3 v oblasti politických práv i občanských svobod. Poslední prezidentské volby se uskutečnily v květnu 2014 a byly shledány mezinárodními pozorovateli jako svobodné a spravedlivé, tak jako i přes některé výhrady parlamentní volby v říjnu 2014. Od zhroucení režimu Viktora Janukovyče v únoru 2014 přijala Ukrajina řadu ústavních reforem a reformních zákonů vztahujících se k soudní moci, bezpečnostním složkám, zejména policie, ekonomické politice, k boji proti korupci nebo decentralizaci. Nicméně ve vyšetřování události Majdanu v únoru 2014, při kterých zemřelo 113 osob, nebyl učiněn žádný výrazný posun. Obecně se okupace Krymu a existence samozvaných republik v částech Luhanské a Doněcké oblasti a s nimi spojený ozbrojený konflikt staly jedním z hlavních zdrojů porušování lidských práv a základních svobod na Ukrajině. V oblasti politických a občanských práv podle Vysokého komisaře OSN pro lidská práva (OHCHR) podnikla i přes znatelný pozitivní vývoj ve srovnání s předcházejícím režimem Viktora Janukovyče ukrajinská vláda pod vlivem konfliktu na východě Ukrajiny několik kontroverzních kroků, např. prodloužila dobu zadržení podezřelých z „teroristické aktivity“ ze 72 hodin na 30 dnů, nebo dopustila existenci tajných vězení udržovaných ukrajinskou tajnou službou, podobných jaká mají separatisté na východě Ukrajiny. Ukrajinské mediální prostředí se vyznačuje pluralitou a otevřenou kritikou vlády, která je ovšem omezena probíhajícím konfliktem i vlastnickou strukturou médií, majitelé médií jsou často nejbohatší Ukrajinci s velkým politickým i ekonomickým vlivem. Ukrajinská vláda přistoupila v oblasti svobody projevu k některým restriktivním opatřením kvůli tzv. informační válce s Ruskou federací a ochraně národní bezpečnosti, např. přijala zákon zakazující vysílání filmové tvorby z díla tzv. agresorského státu. Obecně byla svoboda projevu dodržována nehledě na několik incidentů představujících hrozbu pro svobodu sdělovacích prostředků, a to zejména v souvislosti s napjatými vztahy s Ruskem. Pravicové extrémistické organizace, které hrály důležitou roli během bojů na východě Ukrajiny v letech 2014 až 2015 a událostech Majdanu, byly v ukrajinské politice marginalizovány a jejich podpora není v ukrajinské společnosti rozsáhlá, o čemž svědčí i omezená voličská podpora pro Právý sektor a stranu Svoboda ve volbách v roce 2014, ani jedna ze zmíněných stran nepřekročila pětiprocentní volební práh, nebo průzkumy veřejného mínění ze září 2016. Mezi nejviditelnější pravicové extrémistické skupiny patřily strany Právý sektor, Svoboda a nově ustanovená strana Národní sbor, vytvořená z dobrovolnického praporu Azov. K bezpečnostní situaci je v dokumentu uvedeno, že ta se na Ukrajině v roce 2015 a 2016 relativně uklidnila, ale situace na východě Ukrajiny zůstává nadále napjatá. Bezpečnostní incidenty se soustřeďují k tzv. linii dotyku. Od znatelného snížení síly bojů v říjnu 2015 dochází k častému lokálnímu propuknutí bojů na linii dotyku. Podle vládních i nevládních výročních zpráv nedocházelo v roce 2015 k bezpečnostním incidentům v žádné z dalších ukrajinských oblastí kromě Luhanské a Doněcké oblasti. Co se týče bezpečnostní situace v jednotlivých oblastech Ukrajiny, tak ohledně Oděské oblasti je v dokumentu konstatováno, že tato oblast je pod kontrolou ukrajinské ústřední vlády. Původně zahrnuta do projektu tzv. Nového Ruska prezidentem Vladimírem Putinem v roce 2014. Na jaře 2014 zde propukly nepokoje proruských sympatizantů, nicméně podle dostupných informací nedocházelo k žádným dalším bezpečnostním incidentům.

Další důkazy navržené účastníky, a to důkaz navržený žalovaným článkem z Lidových novin z 30.4.2015, dále listinami, které si opatřil žalobce z internetu 23.2.2017 v ruském jazyce s automatickým překladem do jazyka českého, soud neprovedl, neboť novinové články, respektive články získané z internetu, nejsou relevantním zdrojem informací o zemi původu. Soud z důvodu nadbytečnosti neprovedl důkaz navržený žalobcem Georgijevskou stužkou a fotografií, k níž žalobce tvrdil, že je na ni přítel jeho syna, který byl zavražděn v den, kdy se v Oděse konal pochod na počest S. B. 1.1.2017, neboť pro posouzení důvodnosti žaloby a žádosti žalobce o mezinárodní ochranu se jednalo o důkazy bez právního významu. Soud rovněž neprovedl žalovaným navržený důkaz výňatkem z trestního řádu Ukrajiny a výňatkem občanského soudního řádu Ukrajiny, neboť otázka, jakým způsobem a zda v souladu s příslušnými procesními předpisy Ukrajiny byla žalobci doručována předvolání na policii, není otázkou podstatnou pro projednávanou věc a soudu ani nepřísluší hodnotit, zda způsob doručování dle příslušných procesních norem Ukrajiny byl dodržen či nikoli. Tvrdil-li žalovaný v daných souvislostech, že předvolání na policii ať už z roku 2016 nebo 2017 byla žalobcem účelově předložena a neodpovídají skutečnosti, pak dle názoru soudu s posouzením pravosti předmětných listin hodnocení toho, zda při doručování bylo postupováno v souladu s procesními předpisy, nesouvisí, nemá na ni žádný vliv. Jinými slovy řečeno zpochybnit pravost předmětných listin nebylo lze skrze závěru stran posouzení otázky doručování příslušných listin.

Ve vztahu k žalobním námitkám soud uvádí následující.

V projednávané věci žalobce namítal, že v jeho případě jsou naplněny azylové důvody uvedené v § 12 písm. a) a § 12 písm. b) zákona o azylu a uvedl, že důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany je strach z pronásledování jeho a jeho rodiny státními orgány Ukrajiny kvůli tomu, že podporoval hnutí Antimajdan, byl jeho aktivním členem, účastnil se dění na Kulikovém Poli, kde 2.5.2014 došlo ke střetům, které měly za následek smrt 47 lidí a že po této události bylo jemu a jeho rodině vyhrožováno a obával se toho, že půjde do vězení nebo ho „zlikvidují“. Žalobce namítal, že nesouhlasí se závěrem žalovaného, že ve své vlasti za svou politickou činnost nebyl prokazatelně a azylově relevantním způsobem pronásledován a že po něm nebylo lze bez dalšího spravedlivě požadovat, aby vyhledal pomoc státních orgánů Ukrajiny. Na podporu svého tvrzení, že je ve své vlasti za svou politickou činnost pronásledován, žalobce v průběhu soudního řízení předložil předvolání na policii ze dne 19.4.2016, protokol o domovní prohlídce ze dne 4.5.2016 a oznámení o předvolání na policii ze dne 10.2.2017.

Podle ust. § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí, azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle ust. § 2 odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění, pronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.

Podle ust. § 2 odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění, ochranou před pronásledováním nebo vážnou újmou se rozumí zejména přiměřené kroky příslušných státních orgánů, strany nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, směřující k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy zejména zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představující pronásledování nebo vážnou újmu, za předpokladu, že je taková ochrana účinná, není pouze přechodná a cizinec k ní má přístup.

Podmínkou pro udělení azylu cizinci je dle citovaných ustanovení skutečnost, že bylo přiměřeným způsobem prokázáno, že je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Námítka žalobce je založena na tom, že předložil dostatek skutkových tvrzení, na základě kterých bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu zákona o azylu a vyslovil nesouhlas se závěrem žalovaného, že nebyl ve své vlasti za svou politickou činnost prokazatelně a azylově relevantním způsobem pronásledován. Krajský soud předně souhlasí s názorem žalobce, že ve své vlasti vyvíjel politické aktivity v hnutí Antimajdan, tedy činnost směřující k uplatňování politických práv. Za tohoto stavu bylo potřebné dále zkoumat, zda tato aktivita přímo či nepřímo vedla k perzekuci žalobce ze strany veřejné moci, resp. i soukromých osob, které jsou podporovány nebo alespoň tolerovány vládním režimem, nebo proti kterým státní orgány žalobci neposkytly ochranu. Projev politických práv a svobod je tedy primární podmínkou poskytnutí mezinárodní ochrany podle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, nikoli však samotným důvodem. Za skutkového stavu, jak byl zjištěn v průběhu správního řízení žalovaný učinil závěr, že i když žalobce určitým ač minimálním způsobem vyjadřoval své politické názory ve své vlasti, nemá za prokázané, že by ve své vlasti byl za tuto svou činnost prokazatelně a azylově relevantním způsobem pronásledován. Z odůvodnění žalovaného je tedy patrné, že žalobcovu aktivitu v hnutí Antimajdan vnímal jako projev politických práv a svobod, když se následně zabýval možným pronásledováním a konstatoval, že z výpovědi žalobce rozhodně nevyplývalo, že by kvůli svým tvrzeným politickým aktivitám čelil v zemi původu jakýmkoli závažným problémům, tím méně pak azylově relevantnímu pronásledování, tj. závažnému porušení základních lidských práv. Žalovaný poukázal na skutečnost, že aby bylo možné hovořit o pronásledování ve smyslu azylového zákona, musí být v souladu s ust. § 2 odst. 6 zákona o azylu původcem pronásledování státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát, nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem, a že původcem pronásledování sice může být i soukromá osoba, to však jen za předpokladu, že lze prokázat, že stát, či jiná veřejná moc kontrolující stát není schopna nebo ochotna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu

před pronásledováním. Žalovaný dále dospěl k závěru, že v průběhu správního řízení nebyly zjištěny žádné okolnosti, které by skutečnosti ve smyslu výše uvedeného naznačovaly. Žalovaný uvedl, že žalobce ve svých výpovědích během popisování údajných incidentů pronásledování (jeho a členů rodiny), označoval původce tvrzeného pronásledování výrazem „lidé“ a „muži“, během celého řízení pak ani jedenkrát neuvedl jakoukoliv skutečnost či znak, který by vypovídal o tom, že původci tvrzeného pronásledování byli představitelé oficiální ukrajinské státní moci. Žalovaný dospěl k závěru, že původce tvrzeného pronásledování jeho a jeho rodiny rozhodně bez dalšího nelze považovat za představitele oficiálních ukrajinských státních struktur. Žalovaný poukázal dále na to, že jak sdělil sám žalobce, o pomoc se na orgány státní ukrajinské moci neobrátil. Tvrzení žalobce, že není, komu by si stěžovali, protože se na Ukrajině všechno rychle mění, orgány, kterým by si mohli stěžovat, se rychle mění a že na Ukrajině neexistují orgány, které by mohl požádat o ochranu, žalovaný nepovažoval za dostatečně relevantní. Odkázal přitom na Zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva za období 16.5. až 15.8.2015, ze dne 15.8.2015, z níž citoval na str. 7 žalobou napadeného rozhodnutí, vycházel i z dalších výše citovaných podkladů a dle názoru soudu se žalovaný zabýval situací na Ukrajině dostatečně, shromáždil dostatek podkladů o možnostech ochrany tamními úřady. Žalovaný také příležitostně poznamenal, že žalobce v průběhu správního řízení uvedl, že na Ukrajině neměl žádné potíže se státními orgány své země, vypověděl, že v dubnu 2015 odjel na Krym a vrátil se začátkem července, 29.7.2015 a 26.8.2015 vycestoval do Moldavska a sdělil, že během odjezdu a návratu na Ukrajinu byl kontrolován ukrajinskými pohraničníky a neměl během kontrol žádné potíže, ty neměl ani s vycestováním ze své vlasti do České republiky. Nic tedy nenasvědčovalo tomu, že by státní orgány Ukrajiny měly jakýkoliv zájem o osobu žalobce. Krajský soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že žalobce nebyl ve své vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu a azyl se neuděluje. Soud se s jeho závěry zcela ztotožňuje a uzavírá, že za řízení před správním orgánem bylo zjištěno, že na Ukrajině je dostatek reálných možností, jak se bránit proti postupu policie, přičemž žalobce žádný z těchto postupů nevyužil. Žalobce ovšem zcela rezignoval na jakoukoli snahu vyvstlou situaci řešit s místními orgány s pouhým odkazem na ztrátu důvěry v orgány moci veřejné.

Soud za skutkového stavu, jak byl zjištěn správním orgánem a v průběhu soudního řízení, dospěl k závěru, že nebylo přiměřeným způsobem prokázáno, že by u žalobce byly dány zákonné podmínky pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, tedy že by mu hrozilo v případě jeho návratu na Ukrajinu pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu z důvodu jeho aktivit v hnutí Antimajdan a prezentace politických názorů tohoto hnutí. Z výše citovaných ust. § 12 písm. b) zákona o azylu a § 2 odst. 4 vyplývá, že hrozbu pronásledování nevytváří sama o sobě skutečnost, že proti žadateli o udělení mezinárodní ochrany může být v zemi původu zahájeno nebo již bylo zahájeno trestní stíhání v právním a institucionálním prostředí nedosahujícím běžné úrovně západních právních států. V těchto souvislostech soud odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která dospěla k závěru, že vyslovil závěr, že hrozba trestního stíhání či již zahájené stíhání tak může být sama o sobě azylově relevantní jen v omezeném okruhu případů, a to tehdy, když osobě, jež je jí ohrožena, v souvislosti s tím hrozí skutečně zásadní fyzické či psychické útrapy či dokonce smrt již jen z důvodu, že v zemi původu takové následky trestního stíhání pravidelně (tj. ve významné části případů) nastávají, tj. jsou přiměřeně pravděpodobné.

Dále tomu může být v případech, kdy je z konkrétních skutečností patrné, že u žadatele se okolnosti jeho stíhání či možného stíhání v nežádoucím směru významně a s velmi tíživými důsledky pro sféru jeho základních práv vymykají obvyklým standardům země původu. Například proto, že stíhání je vedeno z účelových politických důvodů či proto, aby zastrašilo, umlčelo či jinak nelegitimně ovlivnilo stíhaného nebo jej připravilo o majetek, případně zničilo jeho společenské postavení, přičemž prostředky k nápravě takto účelového trestního stíhání a na ochranu stíhaného v zemi původu nejsou k dispozici či jsou neúčinné. Azylově relevantním důvodem proto většinou nebudou excesy při vyšetřování, a to zpravidla ani dějí-li se opakovaně, nejsou-li vedeny zlovolným závěrem, či obecně tvrdá praxe orgánů trestní spravedlnosti, nedosahuje-li nelidských rozměrů, konec citace. Dle názoru soudu v případě žalobce není patrné, že by v postupu ukrajinských orgánů vůči němu bylo možno spatřovat azylově relevantní důvody. Z důkazů, které žalobce předložil v průběhu soudního řízení, tj. z předvolání na policii, z protokolu o domovní prohlídce nic nenasvědčuje tomu, že by se v jeho případě mohlo jednat o jiné než běžné trestní řízení, z ničeho neplyne, že by se mělo jednat o politicky motivované trestní řízení. V podstatě není vůbec zřejmé, zda a jaké obvinění bylo vůči žalobci vzneseno. Tvzení žalobce, že předvolání na policii i s cílem jeho zadržení a domovní prohlídka souvisí s jeho politickými aktivitami v hnutí Antimajdan, soud považuje za spekulativní. Ze zpráv o zemi původu a také z úřední činnosti soudu je mu známo, že v trestním řízení na Ukrajině je zaručeno právo na spravedlivý proces včetně možnosti účinné obhajoby. Proti případnému obvinění má žalobce právo se bránit v řádném trestním procesu, trestně stíhané osoby mají možnost využít i institutu stížnosti k ombudsmanovi nebo obrácením se na nevládní organizace zabývající se problematikou dodržování práv trestně stíhaných osob. Pokud žalobce zmínil nedůvěru ve státní instituce, soud odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 5 Azs 7/2004-37, dle nichž nedůvěra občana ve státní instituce, že jsou schopny jej ochránit proti kriminálním živlům, nelze přiřadit k důvodům pro udělení azylu, jak je má na mysli § 12 zákona o azylu.

Žalovaný se zcela dostatečně a přezkoumatelně vypořádal i s možností udělení doplňkové ochrany. Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště (§ 14a odst. 1 zákona o azylu). Za vážnou újmu se považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Dle názoru soudu správní orgán posoudil individuálně situaci žalobce na základě jeho tvrzení, které konfrontoval s informacemi získanými z různých zdrojů, které jsou součástí správního spisu, a soud se ztotožňuje s jeho závěry. K tvrzení žalobce, že hnutí Antimajdan, ve kterém byl aktivní, tvoří v podstatě lidé podporující bývalého prezidenta Janukovyče, soud uvádí, že z této okolnosti nelze dovozovat, že by na žalobce bylo možno pohlížet jako na představitele režimu Viktora Janukovyče, a že by mu tedy z tohoto důvodu hrozilo trestní stíhání. Žalovaný zdůraznil, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl a žádným

způsobem neprokázal, že by na Ukrajině působil a vykonával přímou a významnou činnost pro režim Viktora Janukovyče, pro kterou by mohl nyní ve své vlasti čelit trestnímu stíhání. S těmito závěry žalovaného se soud ztotožňuje. Soud sdílí názor žalovaného, že v průběhu správního řízení nebyla zjištěna žádná skutečnost, z níž by vyplývalo, že by žalobce byl na Ukrajině vystaven skutečně hrozícímu nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu. Žalovaný se v daných souvislostech zabýval i bezpečností situací v zemi původu, zdůraznil, že žalobce trvale žil se svou rodinou v Oděské oblasti, které se zhoršená bezpečnostní situace na Východě země netýká a poukázal také na to, že žalobce se v průběhu celého řízení nezmínil o žádných problémech, které by měl mít z důvodu bezpečnostní situace na Ukrajině. Předvolání žalobce na policii a domovní prohlídka nejsou za zjištěné a výše popsané situace podřaditelné pod okolnosti znemožňující žalobci návrat do země původu, neboť na Ukrajině existuje dostatečný mechanismus ochrany práv stíhaných osob. Závěr žalovaného, že žalobce nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu je správný.

Z výše uvedených důvodů soud po provedeném řízení žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se náhrady nákladů řízení vzdal.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 21.3.2017

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně